

Hvem er Kristian Vrontos?

Frank Langmack

Prolog - Arvid

Himmelen over København skifter som med et trylleslag fra morgenblå til raserirød. Skyerne gennemsigtige, en nuance tættere på orange, glider til side som gardiner, og ud af intet skyder ildkugler som brændende kastanjer i retning mod skillelinjen mellem Østerbro og Yder-Østerbro – Lyngbyvej - grænseovergangen for dem der vil fra Nørrebro til vandet. Over Haraldsgadekvarteret spreder de sig, som byger af hagl ud af et oversavet jagtgevær og Arvid ved at han har fejlet. Det er hans lod at holde verdener adskilt.

På plejehjemmet Gammel Kloster ryger kuglerne gennem tagvinduerne og sætter ild i de gamles tørre pergamenthud; det grønne græstæppe på Føtex tag forvandles til en sveden mangelhullet golfbane; nedenfor lejeboligerne i Ravnegade popper bilerne en efter en i eksplosionsagtige brande. Oppe under kvisten i 3.tv. hører Arvid ildkuglerne knalde gennem tagstenene, samme lyd som tallerkener der baldrer og snart står hans loft i flammer. Han ligger naglet til gulvet og ser loftsmalingen krølle som papir mod stukken, et oval vokser ud af loftet og da taget nu er væk er han på 1. parket til den røde himmel, hvor porten til helvede åbner sig som at sidde i biografen og se filmrullen på lærredet mens den smelter. Det er det sidste han ser, for i næste nu smadrer to små komethaler ned i hans øjne, ilden slukkes øjeblikkeligt af den eksploderende væske fra øjet og stenen smatter mod kraniets bagvæg. Her ligger kometerne som forkullede ferskensten i en indvoldssalat og kigger ud på Arvid, der sidder overskrævs på sig selv og skriger soundtracket til Ragnarok.

Det er det der sker, hvis Arvid, Københavns beskytter ikke står op præcis kl. 5.55 om søndagen, hvor hans OCD har samlet sig i et episk vaneorgie rundt om en hovedrengøring af lejligheden. Det er psykiatriens skyld, mener Arvid, for da han var yngre var de små gøremål fordelt over hele ugen uden problemer, men efter hans behandling er det som om deres medicin har bulldoset det hele sammen til en monstrøs ugefinale.

Denne søndag er alt gået som planlagt. Han er vågnet til alarmen kl. 5.55, og er nået ud af soveværelset inden tallene skifter og himlen en blegblå plade, der ligger beskyttende over kvarteret. På linoleumsøen i entréen er der helle. Her står støvsugeren ved siden af rulleskøjterne og remoten til anlægget ligger klar på kommoden. Han tænder for Gnags, prøver med volume 8. Så tænder han støvsugeren og lytter, vejer musikken på en usynlig vægt, skruer så op på 9, musik og sug udligner nu hinanden.

Han støvsuger gangen og køkkenet med deres grå linoleum, toilettet har den tykke hvide lak og i soveværelset skruer han ned for suget, og derfor også på remoten, mens han renser gulvtæppet.

Ingen overflade får en nonchalant behandling, alt er med faste metodiske strøg, talt sammen til den ensartethed, der sikrer boligen mod husstøvmiderne, der uden tvivl i Arvids sind arbejder velvilligt sammen med dæmonerne for at få vores verden ned med nakken. Arvids største problem er stuen med det gamle ujævne trægulv. Revnerne mellem brædderne mangler pudsen, den er mange steder smuldret og hoppet op på brædderne som stykker af sort kridt. Revnerne er kløfter for Arvid og tanken om at træde ned i en er ubærlig, da det med sikkerhed vil starte invasionen. Hans fødder hjælper virkelig heller ikke. De er smalle om hælen, men fortil ligger hans fodpude som ryggen på en olympisk svømmer fordi han i barndommen blev begunstiget med brede fodformede sko. Den gør det umuligt ikke at træde på linjerne, det er derfor han har anskaffet sig diskorulleskøjterne, de stod i vinduet nede i Kirkens Korshær, som en gave fra Gud til sin ærkeengel.

Arvid spænder de lilla støvler på fødderne, kører en finger langs den gule bølge på siden af skøjterne og går så sidelæns ind i stuen. Nøjsomt placerer han hjulene på hver sin gulvbrædde med revnen lige under snuden. Skøjtens metalbug flugter som en golden gate bridge over kløften. Han samler støvsugeren op og ruller forsigtigt frem mens han suger. Ledningen har han over skulderen så den efterhånden hænger gennem rummet som en tørresnor. Det tager en krig at gøre det sådan, men det stopper også en.

Da han er færdig lukker han døren ind til stuen, sætter rulleskøjter og støvsuger på deres respektive pladser og slukker for musikken. I soveværelset tænder han for den monstrøse skærm på sengebordet, kører den patinagule mus rundt indtil han fanger en flade, hvor dens kugle har friktion. Han printer to kopier af garantibeviset på sit dyreste øje, et 1.5 meter højt kølefryseskab, ud. Den ene hænger han på køleskabet, tester hvilken magnet, der vil kunne holde endnu et A4 ark, den med Bart Simpson-figuren har en stærk magnet. Det andet ark folder han på den præcise midte og propper det i baglommen, han får ikke appetit på morgenmad før han er helt sikker på, at garantibeviset er sikret. Næst efter at København skal brænde ned, er hans største frygt at køleskabet skal sætte ud så hans mad fordærver.

Garantibeviset fra baglommen lægger han under dørmåtten til lejligheden i stueetagen. Hver søndag en ny, skubbet ind under måtten, symmetrisk i flugt med kanten. Lige synlig som gemt.

På Shell-tanken køber han en spandauer med creme og BT. Nu skal han bare nå hjem via de ti centimeter græs, der ligger som midterrabat mellem de to skrå kantsten på Lyngbyvej. Bilerne er ikke et problem, men ind i mellem kommer bussernes sidespejle faretruende tæt på.

Hjemme i lejligheden skærer han cremen ud af midten på spandaueren og spiser resten. Han kan

læne sig tilbage og ånde lettet op, København er atter sikker.

Tirsdag går han alle sine handlinger efter i hovedet, men kan ikke finde fejlen, i postkassen ligger en rudekuvert. Udsættelse står der med fed. Brødteksten i brevet lyder: Efter gentagne klager fra naboer, bedes de flytte per første i næste måned.

De ved ikke hvad de har startet, tænker Arvid og græder.

1. Bjarne

Bjarne stopper kluden ind i revnen mellem køkkenvinduet og karmen så trækken stopper. Han stiller sig op i den sorte murerbalje bag bagdøren, læner sig ind over vasken og skruer op for hanen. Forsigtigt trækker han i forhænget, tricket er at få de små plastikringe til at hoppe henover hulahopringen uden at rive ringen ud af krogene i loftet. Han fører brusehovedet gennem håret, knytter tærne og mærker den ru plastik i bunden af baljen. Bruseslangen er kun lige lang nok til at nå fra køkkenvasken og op til hovedbunden, så han må bøje lidt i knæene for at nå hele skalpen rundt. Hans fingerhud er rynket, som overfladen på de Levi-lakridser han elsker. At stå under bruseren har så længe han kan huske været en slags helligdom, en livmoder. Når vandet tordner mod bagsiden af ørebrusken, er der intet der trænger ind udefra. Han lader tankerne flyde som vandet, lader lortet flyde ud med spildevandet som Obo-Karl ofte siger nede på Prinsen.

Bjarne glemmer tiden.

Da armen over hans hoved bliver træt af at holde bruseren vender verden tilbage. Den lille plastikbold, som han bruger som alarm, gnider sig mod lægmusklens midte. Hans muskulatur, eller manglen på samme, sætter grænser for hans badetid. Når vandet i baljen når op over lægmusklens overkant er det umuligt for ham at løfte baljen op til tømning i vasken. Det var før sket, at han blev i livmoderen så længe, at vandet skvulpede i knæhasen. Da måtte han hente skraldespanden på toilettet og bruge den som øse.

Håndklædet er blødt og lugter af møntvaskeriets blødemiddel; lavendel og citrus. Han tørrer omhyggeligt tærne, gulvet er af kork, og han ved ikke hvor meget det suger, eller hvor det i givet fald suger vandet hen. Han har villet skifte gulvet i årevis, men der er ingen, der kræver det.

Bjarne stopper ved den ophængte hønsetråd, der markerer et skel mellem fordelingsentréen og stuen. Det er ikke hans stue længere. Et spor af høj løber fra redekassen ved bogreolen over til

radiatoren, hvor de to hvide kaniner, Tjalfe og Røskva luner sig med bagenderne mod rørene.

- Vi er tre bananer, der kan lide varme, hva?

Bjarne går ind i soveværelset, mens han tørrer hår. På vejen snubler han over en aflang sko på gulvet. Når han finder værktøjet frem og lægger nyt gulv, vil han også lave en ekstra lang skohylde til klovneskoene. På sengen ligger den røde butterfly og regnbue-makeuppen klar. Forskellen på en børnefødselsdagsperformer og en teaterskuespiller er, at skuespilleren møder op og får make-uppen lagt, børneperformeren har make-uppen på hjemmefra. Det er den eneste forskel.

2. Skyr

På denne årstid, hvor det spædeste forår forsøger at smide vinteren på porten, stiger solen ikke så meget op som en lynkugle, som den står adstadigt op og breder sig ud over himlen som rødlig røg, varsel om ikke en paves ankomst, men om et selvmord eller en depression. Vinduerne i skråtaget på karréen overfor Skyr's soveværelse ligner lavalamper: Det ujævne glas i de ovale rammer, forvrænger skyernes jævne svæv og får dem til at goplesvømme i spejlingen. Skyr står i vinduet med lyset slukket og en sort hue over den grønne hanekam, bare hvis den skulle give genskin. Med uglegluggergreb holder han om det sorte nubrede gummi på Phantom IV, hans kukkelurebriller, som hans farfar plejede at kalde kikkerter. Han fik modellen anbefalet af en semi-god ven for snart et år siden. Men inden han fór ud og købte den, læste han alligevel en anmeldelse på et ornitologisk website. Den var kåret til årets all-round kikkert, hvilket gav ham det sidste mod til at springe ud som kikkertbruger. Han købte den i en online-jagtbutik med et godt ry på Trustpilot (selv efter at have taget forbehold for trolls og falske anmeldere) og den fungerer upåklageligt. Det glæder Skyr at internettets kollektive stemme havde ret. Det blåstempler hans semi-vens kvaliteter. Der er ikke noget værre end hvis nogen anbefaler en vare, men internettet viser sig uenig. Det får Skyr til gå rundt, og aktivt frygte at møde vedkomne. Han vil ikke kunne modstå at nævne kollektivets dom, og ødelægge personens dag. Den statistisk nøgterne dom, som det digitale fællesskab genererer er det tætteste man kommer på en sandhed i denne postfaktuelle æra og sandheder må ud. Hans ekskæreste mente, det var latterligt, at han gik og gemte sig for folk over den slags småting. Men der er så mange ting, som folk i første omgang føler er bagateller, og som ved nærmere eftertanke bliver ganske betydningsfulde. Han oplever fx ofte at folk er euforiske omkring et indkøb, noget de

har set på tv, eller et opslag på facebook, de udbasunerer deres lykke i øjeblikkets eufori, men når så kollektivet ikke anerkender dem, åbner det for en lede og en selvbekræftelse, der kan aflæses mellem linjerne på deres næste post. Skyr vil gerne undgå den type personlig svaghed. Når man lader kollektivet bestemme, er det også kollektivets skyld, når noget kiks. Det er en god livsfilosofi i en verden med informationsoverflow, tænker han.

En sort fugl lander i tagrenden på bygningen på den anden side af gården. Den piller i sine brystfjer, hvilket efterlader nogle fjer strittende ud af den olierede krop. Den ser forpudset ud. Som et offer.

Skyr skruer på Phantoms IV's plastikhjul, der er årsagen til at modellen er konkurrencedygtig overfor de kinesiske modeller. En kvinde kommer ud af en plastikbruseniche i hjørnet af værelset under tagrenden. Hun er portugisisk eller brasiliansk. Det ved Skyr på grund af hans søgninger på titlerne på plakaterne af danseopsætninger bag hende: *Jogos de letras*, *O estrangeiro* og *Amor Suspenso*.

3. Tenna

S-togslokomotivet har en letbuet form, der skaber en usynlig skovl af hvirvler et stykke foran toget. Hvirvlerne pløjer sig gennem vinteraftens kolde modvind som en isbryder gennem pakis samtidigt med at de skaber fremdrift gennem et sug mod vognene. Fløjtende presser luften sig gennem fugen og får Tenna, der sidder med øret mod vinduet til at forestille sig at vognen bliver trukket af et dampdrevet lokomotiv; en tidsrejse tilbage til en tid, hvor togrejser var eksklusive, lommet af ro, datidens spa, den vuggende vogn, jernmedernes hjertedunken, afbrækket fra hverdagen; fordi at stige om bord var en dagsrejse, et eventyr. Sådan forestiller hun sig det, at det var en kvalitet i sig selv at tage toget, ikke bare et eksistentielt tomrum, en udefineret tid, der i et lagkagediagram over et menneskes tid, ville være den lille trekant kaldet Andet, afbilledet i samme krasse lilla som sædet under hende. Sædets abstrakte mønster forstærker hendes uro, dets tidløse - nosseløse - design, får toget til at være udenfor kunstneriske perioder, udenfor tidsbestemmelse, og får hende til at føle limbo, lige så fysisk som kulde kan prikke i huden, lige nu som en kløen i skridtet.

Hun kigger rundt i vognen og klør sig så uden på cowboystoffet, kradser til. Bagefter strækker hun benene, lægger hælene på sædet overfor. Når man er alene laver man selv reglerne.

Udenfor ruden forsvinder verden, et bogstav fra et PFA-logo, et halvt Svanemølleværk, det hele flimrer og bliver til fortid, som de skummønstre, der flød forbi i vandløbet bag Tennas forældres gård på Falster. Her sad hun i skyggen af dunhammerne med fødderne i det plumrede vand, når hun havde brug for at gruble over ungdommens kvaler. Lyden af vand i bevægelse, er en grundtryghed i hende, der altid driver hende mod havet, som for lidt siden, hvor hun stod ud og spejdede ud over Kulkranerne på Nordhavn st. Naturens insisteren på at ignorere hendes skiftende humør; strømmen uændret, sivenes pendulsvingninger upåagtet af det indre uvejr, i det sind, der af hendes teen-selv føltes så erratisk som insekternes bevægelsesmønstre på vandspejlet, det var en vigtig brik i den mosaik, der stadig former hendes forståelse af livet, styrer hendes holdninger, hendes valg, af livstil, af karriere.

Det lille ord valg generer hende. I sin grundform lyder det uigenkaldeligt, som noget man tager og ikke kan give tilbage, noget der tager styring. Men hendes karriervalg havde styring som at styre en kævle ned af åen med en kvist inde fra bredden: Hun afbrød gymnasiet for at arbejde to år på en Ranch i USA, afbrød veterinæruddannelsen for at arbejde på hundeshelter i Nykøbing og nu arbejdede hun hos Falck group, i deres dyreambulancer i Hovedstaden, side om side med veterinærer. Og de var skide gode kolleger, ingen peger fingrer af hendes studiefrafald; veterinærerne var viden og behandling, hun muskler og handling som hun så det.

Når valg var noget, der skulle tages i real time, var hun resolut som en dødemandsknap, men herude i verden, hvor dyr er avanceret til at have agendaer, er hun en å ned af ryggraden.

Højtaleren annoncerer stop ved Bispebjerg station.

I S-toget er hun altid mellem to steder hun burde være, tænker Tenna og kigger ud over de surrealistiske legepladsskulpturer, der i mørket lignede forvrængede forstenede heste på en åben mark. Med et ryk sætter toget i gang. Det sidste lille stykke vej, tænker hun og kigger sig pludselig over skulderen. hun genkender straks følelsen gennem det flashback det bærer på, en tidligere oplevelse, der dermed får tiden til at have stået stille i to år. Hun mærker tilstedeværelsen af ham stodderen, der nulrede ved hendes hår engang på en Greyhoundbus i USA. Hun er stadig alene i vognen, så hun stikker hånden ned i bukserne. Hendes fingre glider hen over huden modstandsløst og det gibber i hende, da hun rammer skamlæberne uhensigtsmæssigt hurtigt. Hvordan skal hun forklare Troels, at hun tog til Yoga og nu kommer hjem glatbarberet?